

KULTUREN

Forskningsprogram

Omslagsbild: Vägen upp mot Kulturens Östarp. Foto Viveca Ohlsson.

Beställare av forskningsprogrammet har varit Kulturens museichef Gustav Olsson och styrelsen för Nordenstedtska stiftelsen. För arbetet med forskningsprogrammet tillsattes en arbetsgrupp som bestod av följande personer:

Gunilla Gardelin, Fil. lic. Historisk arkeologi, Lunds universitet, Kulturmiljöutvecklare på Kulturen

Lizette Gradén, Docent, forskare, Institutionen för kulturvetenskaper, avdelningen för etnologi, Lunds universitet

Johan Hofvendahl, Fil. dr. Språkvetenskap, Linköpings universitet, Marknadskommunikatör på Kulturen

Niklas Ingmarsson, doktorand, Institutionen för kulturvetenskaper, avdelningen för etnologi, Lunds universitet, Intendent, Utställningsavdelningen på Kulturen

Anna Jakobsson, Fil. dr. i Landskapsplanering/Trädgårdshistoria, Landskapsarkitekt, universitetslektor vid Sveriges Lantbruksuniversitet, Alnarp

Mattias Karlsson, Fil. dr. Historisk arkeologi, Lunds universitet, Arkeolog på Kulturen

Per Larsson, Fil. dr. Ekologi, Institutt for naturforvaltning, Norges universitet for miljø- og biovitenskap, Samordnare för Kulturens Östarp

Stefan Larsson, Fil. dr. Medeltidsarkeologi, Lunds universitet, Arkeolog på Kulturen

Bakgrund

Kulturen arbetar med att utveckla strategier för framtida forskning och har i det arbetet utformat ett forskningsprogram. Avsikten är att bedriva, och medverka i, forskning med anknytning till samlingar och verksamhet.

Med forskning avses här verksamhet som bedrivs av forskarutbildad personal och där hela eller delar av forskningen publiceras i kollegialt fackgranskade publikationer (peer review) och/eller omsätts i populärvetenskaplig text, utställningar eller annan publik verksamhet. För att bidra till forskning utifrån de förutsättningar som museet har, vilka utgörs av konjunktursberoende ekonomi och ett ansvar för att bevara och tillgängliggöra samlingarna, behöver Kulturen arbeta aktivt och långsiktigt med forskningsfrågor, finansiering av forskning, och en kontinuerlig kunskapsuppbyggnad.

Forskningsprogrammet har utarbetats av en arbetsgrupp med forskarkompetens på Kulturen. Det består av tre delar, där den första är en övergripande strategi för den mångvetenskapliga forskningspotential som utmärker Kulturen idag och som skall utgöra inspiration för Kulturens personal och forskare, i Sverige såväl som internationellt. Den andra delen är en handlingsplan för internt bruk, som beskriver hur strategin ska implementeras organisatoriskt. Därtill kommer en tredje del med förslag på forskningsområden som Kulturen vill prioritera.

Motiv och syften med forskningsprogrammet är:

- Att Kulturens forskning ska vara aktiv i forskningsfält som motsvarar museets verksamhetsområden
- Att säkerställa en hög ämneskompetens inom Kulturens kunskapsområden
- Möjliggöra en strategisk kompetensutveckling inom Kulturens verksamhet genom forskning och forskningsdrivna arbetssätt
- Att i högre grad tillgängliggöra Kulturens samlingar och miljöer för forskningsprojekt
- Att vidareutveckla en god kommunikation av den kunskapsuppbyggnad forskningen bidrar till
- Skapa bredare förutsättningar för forskningssynergier genom forskningssamarbeten, samverkan och utbyten

Kulturens forskningsprogram har som mål att ta fram ny kunskap om de mångfasetterade och internationellt intressanta samlingar och friluftsmiljöer som museet har, men också utveckla kunskapsuppbyggande verksamheter genom forskningsinsatser.

Kulturen vill dels utveckla modeller för en vetenskaplig karriärväg för medarbetare inom ramen för befintlig anställning, dels skapa förutsättningar för organisationen att både ta initiativ till forskningsprojekt och att medverka som partner i projekt som initieras av universitet eller av andra forskande museer i Sverige och internationellt. Det finns en stor potential och strategisk utvecklingsfaktor i Kulturens geografiska läge, i centrum av forskarmiljön vid Lunds universitet, med närheten till Malmö universitet och Sveriges lantbruksuniversitet, Alnarp samt Köpenhamns universitet.

Kulturen idag och i framtiden

Kulturen, *Kulturhistoriska föreningen för södra Sverige*, är en ideell förening stiftad 1882, som har Sveriges största samling av kulturhistoriska föremål från södra Sverige och en av norra Europas största medeltidsarkeologiska samlingar. Verksamheten styrs av föreningens stadgar, men även av kulturpolitiska mål på nationell, regional och kommunal nivå.

Kulturens uppdrag innebär en ständigt pågående kunskapsuppbyggnad kring äldre tiders historia och kulturhistoriska miljöer i södra Sverige, vilket sammanfattas i första paragrafen i Kulturens stadgar "Kulturen har till syfte att samla och bevara det materiella kulturarvet med särskild inriktning på sydsvensk kulturhistoria, att i samband därmed verka för forskning och för bildningen i samhället samt att bedriva därmed förenlig verksamhet."

Kulturens verksamhet omfattar insamling, vård, dokumentation, bearbetning, utställningsverksamhet, pedagogisk verksamhet och programverksamhet inom det kulturhistoriska fältet. Vidare bedrivs arkeologisk och bebyggelseantikvarisk uppdragsverksamhet. Samlingarna och verksamheterna representerar en tidsperiod från 900-talet fram till nutid och rör, framförallt geografiskt, södra Sverige. Kulturen har även samlingar av världskultur från olika delar av världen som omfattar förhistorisk och historisk tid.

Museer kan vara en plattform och en resurs för meningsfullt medskapande av kunskap om historien. Den här formen för kunskapsproduktion och kunskapskommunikation ställer nya krav både på museernas kompetenser, verksamhet och utformningen av utställningar, men också på besökarna avseende bland annat engagemang och vilja till dialog som kan göra besöket mer angeläget.

Vidare ställs också krav på samhällsrelevant kulturmiljöarbete som på sikt bidrar till hållbarhet. Det gör i sin tur att dialog och samarbete mellan olika institutioner och medborgarna behöver intensifieras för att uppnå positiva effekter och social hållbarhet.

Under mer än 125 år har Kulturen arbetat med kunskapsproduktion inom ämnen som arkeologi, etnologi, konstvetenskap, museologi och kulturhistoria, på ett interdisciplinärt sätt. Att förhålla sig till museets äldre historia och samtidigt verka i nutiden har medfört en utveckling av verksamheten där forskningen är med och bidrar. Med utgångspunkt i den beskrivna utvecklingen och framtida utmaningar vill vi blicka framåt och utveckla forskningsverksamheten vid Kulturen.

Figur 1. Arkeologisk undersökning av Rvinge bytomt, Lunds kommun i Skåne. Foto Mattias Karlsson, Kulturen.

Kulturens kunskapsområden

Kunskapsområden som landskap, materiellt och immateriellt kulturarv, museologi, kulturvård, kommunikation och dialog har valts som övergripande teman i forskningsprogrammet. Områdena ses som integrerade och tvärvetenskapliga och har definierats utifrån Kulturens samlingar och verksamhet.

Landskap

Det sydsvenska landskapet har en särprägel nationellt sett, såväl geologiskt, vegetationsmässigt som klimatmässigt. Det utgör dessutom en tätbefolkad del av Sverige, med särskilda behov när det gäller infrastruktur, samhällsplanering och grönstruktur. Den kultur som har utvecklats i södra Sveriges landskap, när det gäller kunskapsuppbbyggnad, odling, bebyggelse och livsmiljöer (i städer såväl som i mindre tätorter och på landsbygden) bygger på denna särprägel. Samtidigt har den en unik samhörighet med, och inspirationskälla i, norra Europas kulturutveckling.

Människan, som natur- och kulturvarelse genom årtusendena, går knappast att förstå utan ett bredare landskapsperspektiv. Människan har både format landskapet och formats av det samma. Landskapets rum är varaktigt fyllt av olika komponenter som: skog, åker, byggnader och byar såväl som städer. Landskap är i ständig förändring, liksom människans syn på det och hennes begrepp och betydelseutvecklingar av dess olika delar. Sammanhangen mellan natur och kultur står i centrum för kulturhistoriska frågeställningar, vilka Kulturen har en tradition av att ställa.

Kulturens verksamhet är idag, inte minst genom sin långa tradition av arkeologiska uppdrag i Lund, i hög grad förknippad med "staden Lund". Men mot bakgrund av Kulturens verksamhetshistoria är det mer rättvisande att beskriva Kulturen som en institution genomsyrad av hela det sydsvenska landskapets kulturhistoria. En betydande del av Kulturens verksamhet rörande landskap och människans landskapsanvändning utgörs av arkeologiska och bebyggelsesantikvariska uppdrag i stadsmiljöer men även undersökningar av landsbygdsmiljöer.

Inom uppdragen har Kulturen arbetat med lämningar efter de agrara landskapen och byarnas respektive städernas landskap från järnåldern till nutid. Under senare år har de bebyggelseantikvariska uppdragen ökat i antal och omspanner allt från industrimiljöer till kyrkor och kyrkogårdar. Mängden källmaterial som undersökningarna genererat är mycket stort samtidigt som det finns ett omfattande behov av bearbetning och syntetisering utifrån aktuella problemområden.

Museet har idag kompetenser inom etnologi, konstvetenskap, museologi, arkeologi, byggnadsvård, byggnads- och agrarhistoria- samt trädgårdsarkeologi och -historia. Som ämnen är dessa tvärvetenskapliga och Kulturen har därför goda förutsättningar att etablera forskningssamarbeten med andra aktörer, inom liknande eller andra ämnen med anknytning till dessa.

De förändringar vi står inför i landskapet, som ökad rörlighet, intensifierat bostadsbyggande, krav på infrastrukturer, städernas utbredning och förtätning, höjda havsnivåer och ökad kulturturism ställer nya krav på samhällsplanering med stads- och landskapsutveckling. Frågor kring städernas utformning, utveckling, sociala geografi samt sociala, ekonomiska och ekologiska hållbarhet står högt på den politiska agendan. Alla dessa frågor har bäring på hanteringen av landskapet, i olika skalor, och i både teoretiska och praktiska sammanhang. Det kan handla om stadsmiljöer, parkmiljöer, bostadsområden i tätort, gårdsmiljöer, kustlandskap, odlingslandskap, trädgårdar som finns och som har funnits, idéer om landskapet, hur det har brukats och hur vi har nyttjat dess resurser över tid.

Dagens utmaningar kräver en interdisciplinär helhetssyn, grundad i nya samarbetsformer och handlingsmönster kring alla landskapets delar. Där utgör Kulturens verksamhet pusselbitar som kan beskrivas med olika teman i landskapet: städerna och deras omland, byggnader/bebyggelse och det gröna kulturarvet.

Städerna och deras omland, utgör inte bara en arena för ekonomisk aktivitet eller materiella och immateriella infrastrukturer. De är också ekosystem, kulturmiljöer och hembygder som har potential för utveckling av ekologisk och social hållbarhet. Kunskapen om städerna och deras omland behöver fortsätta fyllas med innehåll genom praktiska tillämpningar och kritisk reflektion. Inte minst för utvecklingen av den sociala hållbarheten har Kulturen en viktig roll att fylla, i samarbete med andra forskningsmiljöer.

Byggnader och bebyggelser är en del av landskapet och har producerats utifrån dess resurser, som trä, sten och lera. Landskapskaraktär och klimat ger förutsättningar för vilka byggnadsmaterial som har använts i en viss del av landet men byggandet påverkas också av faktorer som rådande idéer, ekonomiska förutsättningar och vem som haft tillgång till resurserna. Detta vill Kulturen forska vidare om, både praktiskt och teoretiskt, för att bidra till en ökad förståelse av samspelet mellan landskap och byggda miljöer.

Det gröna kulturarvet i form av privata trädgårdar, offentliga parker, odlingslandskap, skog, naturområden, platser för tätortsnära rekreation, skolgårdar och kustlandskap, har liksom byggnaderna producerats och formats utifrån platsförutsättningar. Det kan handla om tillgång på (växt)material, rådande idéer och ekonomi. De kompetenser som finns och den forskning som redan görs inom trädgårdsarkeologi och det gröna kulturarvets historia på Kulturen, vill Kulturen utveckla vidare genom fortsatt kunskapsuppbyggnad via praktiskt och teoretiskt analysarbete, och med ett brett anslag och samarbeten inom många olika ämnesdiscipliner.

Figur 2. En vy över Kulturens friluftsområde i Lunds stadsrum. Foto Viveca Ohlsson.

Materiell kultur

Materiell kultur kan beskrivas som den fysiska aspekten av kultur. Museer är institutioner med systematiskt ordnade samlingar inom ett eller flera områden och är ett koncentrat av materiell kultur från olika tider, platser och sammanhang, men också berättelserna om dem. Samlingar av skilda slag består av föremål som stolar och soffor, porslin, glas, dräkt och skor men också betydligt större saker som hus/byggnader.

Inom humaniora är det väsentligt att se materiell kultur som något mera än bara artefakter i sig, utan också som uttryck för socialt och kulturellt liv, kunskaper och processer. Genom att undersöka, problematisera och sätta det materiella i sammanhang; hur de använts och vad de betyder för oss, blir de källor till förståelsen av såväl det förflutna som samtiden.

Figur 3. Utställningen 'Tidens rum' på Kulturen. Foto Viveca Ohlsson, Kulturen.

Det är svårt att föreställa sig människor utan ting och tvärtom. Mötet mellan människa och ting är intressant att undersöka. Intresset för det materiella har varit betydande inom flera humanistiska ämnen. Under de senaste decennierna har exempelvis studier riktats mot den materia vi brukar benämna plats eller rum, där analyser genomförts av rörelse, fysiska och mentala landskap, förändring, stagnation och bortglömda rum. Fokus har ibland legat kring hur vi formar landskapet, mer än hur landskapet påverkar oss. Men det handlar också om ett ömsesidigt samspel mellan människa och ting. Det materiella kulturarvet på museer kräver personell omsorg, bevarandeinsatser, bearbetning och gestaltande, men utgör samtidigt grunden för kunskapskommunikation. Utifrån olika perspektiv kan vi se på samlingarna med nya ögon eller utöka och kanske förändra berättelserna utifrån det materiella kulturarvet. Det kan handla om att medvetandegöra nya historier utifrån ett annat fokus än tidigare som exempelvis genus, normer och hållbarhet.

Vad händer med det materiella i en växande digital kultur, en värld där teknik och artificiell intelligens skapar nya materialiteter? Synen på materiell kultur och materialiseringsprocesser tar i museisammanhang sin form som något önskvärt att bevara eller inte. De processer som förvandlar materiella ting till bevarandevärda kulturarv kan vara angelägna att studera. Det väcker frågor kring vem som påverkar förandet av kulturarv, och för vem det förvaltas och visas upp. Kulturarv kan också vara något som omvärderas och försvinner, och genom att vända på processen kan de förluster omdaningar för med sig studeras.

Immateriell kultur

Immateriell kultur är kulturella former och kunskaper som överförs människor emellan. Till immateriell kultur räknas bland annat verbal konst eller muntligt berättande, trosföreställningar, firande av traditioner, lekar, odling, gårdsbruk, matberedning, musik, sång, dans, teater, fäbodkultur, jakt, hantverk samt livets och årets högtider. Immateriell kultur återskapas inom samhällen, familjer och grupper och är ofta förknippat med identitet, kontinuitet och även med ideologi.

När nationer, grupper eller familjer upplever materiell förlust, till exempel via krig, flykt eller frivillig migration, får immateriell kultur ökad betydelse. När ett språk gått förlorat kan till exempel matminnen och musik få ökad betydelse. 2011 undertecknade Sverige Unescos konvention för trygghet av immateriellt kulturarv, alltså aspekter av kultur som grupper själva väljer att lyfta fram som viktiga att bevara. Ansvarig myndighet för konventionsarbetet i Sverige är Institutet för språk och folkminnen med kontor i Uppsala, Lund och Göteborg.

Kulturen förvaltar ett rikt immateriellt kulturarv som ofta, men inte alltid, kan kopplas till föremålen, husen och miljöerna. Därtill kommer Kulturens uppteckningar och dokumentationer som ger inblick i samhälleliga värderingar och människors livsvillkor. Här finns bordsböner, livets och årets högtider, gårdsbruk, trosföreställningar med mera. Till det immateriella kulturarvet kan även räknas de kunskaper och praktiker som överförs internt inom en verksamhet, sådant som ofta sammanfattas med "know-how" eller "Vi brukar göra så här". Inom museets ram skapas och omskapas immateriell kultur i form av utställningspraxis, byggnadsvård, landskaps- och trädgårdsvård och kunskaper om lantraser, växter och samtida delning av traditioner, dans, musik, berättelser och andra praktiker från skilda platser i södra Sverige och olika historiska tider.

Figur 4. Folklig dans kan vara ett exempel på immateriell kultur.

Forskning om museer som institution och dess verksamheter

I Sverige beskrivs museologi som ett akademiskt ämne som studerar museer som institution. Ämnet behandlar hur museerna genom samlande, katalogisering, och förmedling av kunskap skapar kulturarv. Internationellt delas studier inom och av museer upp i Museologi och Museum studies, det senare är en yrkesinriktad utbildning med inriktning på praktiskt museiarbete.

Museer som institution och dess verksamheter har traditionellt även studerats inom discipliner som etnologi, historia, konstvetenskap och arkeologi. Kulturen har samlingar och miljöer som spänner långt utanför de traditionella museiämnenas ramar. Därför finns särskilt goda förutsättningar för Kulturen att vara en plattform där många forskningsinriktningar möts. För att förstå Kulturens mångfacetterade samlingar, miljöer och verksamheter behövs mångsidig forskning och projekt där forskare med olika perspektiv och ämnestillhörighet möts.

Kulturvård

Kulturvård definieras här som vård och bevarande av kulturmiljöer och föremål, både på ett materiellt och ett immateriellt plan, där flera vetenskapsområden som humaniora, samhällsvetenskap och naturvetenskap berörs. Kulturens föremålssamlingar, byggnader och kulturhistoriska miljöer har ett kontinuerligt behov av vårdande insatser för att kunna bevaras och utvecklas. Insatserna är också avgörande för att föremålen, byggnaderna och miljöerna ska kunna upplevas av, och utgöra kunskapsuppbyggnad för, Kulturens besökare. I detta arbete bedriver Kulturen både interna och externa uppdrag. Våra hantverkare utför vårdinsatser och bidrar till att bygga upp och föra vidare handlingsburen kunskap via experimentell metod. Vård av museets trädgårdar och odlingslandskap utförs av våra trädgårdsmästare och intendent/samordnare. Våra konservatorer och intendent ansvarar för föremålsvård och hanterar dem i olika sammanhang på magasin, i utställningar och vid utlån.

Hoten mot kulturmiljöer och föremål kan både vara stora omvälvande händelser som brand och översvämning men också långsamma nedbrytningsprocesser eller slitage. Det innebär stora utmaningar avseende vården, just på grund av den varierade hotbilden. Olika material och kombinationer av material, liksom att det ofta ska tillgängliggöras gör vården komplex, vilket ställer krav på kompetens och långsiktigt tänkande kring bevarande. Den teoretiska grunden för hur vi värderar våra kulturhistoriska miljöer, vare sig de utgör byggnader eller trädgårdar, och vad värderingen, målsättningen, för dess bevarande och olika skötselmetoder har för konsekvenser behöver analyseras kontinuerligt. Inom dessa områden sker teknik- och metodutveckling som det är väsentligt för Kulturen att vara uppdaterad kring.

För att fortsatt kunna vårda och bevara Kulturens samlingar, byggnader och kulturhistoriska miljöer, samt upprätthålla en hög kvalitet i verksamheten, är det av avgörande betydelse att ta del av och att aktivt delta i den forskning som bedrivs i Sverige och internationellt. Lika viktigt är det att bidra till fortsatt kunskapsuppbyggnad, utveckling av nya metoder och ny forskning, både internt och externt. Kulturen vill satsa på att bidra till utveckling inom kulturvård, både praktiskt och teoretiskt i samarbete med andra institutioner.

Figur 5. Byggnadsvård på Kulturens Östarp. Foto Erik Blomqvist.

Figur 6. Kommunikation med besökare vid Arbetarbostaden på Kulturen i Lund. Foto Viveca Ohlsson.

Kommunikation och dialog

För ett museum är kommunikation och dialog om historia och kulturarv ett ständigt aktuellt ämne och en utmaning. Med teknikens utveckling erbjuds ständigt nya sätt att berätta och gestalta som ett spännande och rikt nyanserat komplement till gamla tekniker. I utställningsmiljöer används idag verktyg som ljudeffekter, tryckskärmar, röster, dofter, 3D-teknik, audioguider, musik, illuminering, rörlig bild, projiceringar samt virtuell och förstärkt verklighet för att fördjupa kunskap och upplevelse och ger den nya dimensioner. En annan aspekt är att digitalisering av Kulturens samlingar möjliggör att fler kan ta del av dem.

Kulturen kommunicerar historia via utställningar och genom att låta besökaren få träda in i en historisk miljö. De gestaltade miljöerna kan bidra till att förstärka upplevelsen och förståelsen av en gången tid. Mötet med publiken handlar idag mer om dialog än monolog och används ofta som ett pedagogiskt grepp för att uppmuntra till skapande och engagemang eller att erbjuda möjlighet att påverka upplevelsen. Att närma sig historia genom att låta besökaren vara delaktig under besöket, kan bidra till insikter kring exempelvis människors levnadsvillkor, orsakerna bakom en händelse och så vidare. Att få ta del av personliga berättelser kan vara en möjlig väg till egen reflektion. I sin tur kan empati och respekt för olika sätt att leva både i dåtid och nutid, här och i olika delar av världen uppnås.

Kommunikation om historia och kulturarv är en bärande del i museets verksamhet. Det är därför av stor vikt att kritiskt granska och analysera vad och hur det kommuniceras. Det finns en stor möjlighet att utveckla och undersöka hur exempelvis våra utställningar och kulturhistoriska miljöer uppfattas och brukas av besökare, men också effekterna av den kommunikation som sker i museets regi. Det kan också handla om hur tillgänglig kommunikationen är beroende på vilka språk och språkstilar som används. En annan aspekt är hur vi bemöter våra besökares olika lärstilar, det vill säga hur olika människor föredrar att tillägna sig kunskap. Vad som kommuniceras i utställningar och kulturhistoriska miljöer är något som ständigt behöver utvärderas. Vilken bild ges av tillstånd, processer och händelser i de historier Kulturen kommunicerar? Vilka effekter uppnås med Kulturens lärandeinsatser? Genom forskningsprojekt kan Kulturen i samarbete med andra institutioner med inriktning mot exempelvis kommunikation, språk, sociologi och psykologi utforska och granska våra miljöer och verksamhet för att sedan kunna utveckla dem vidare.

Kulturen erbjuder idag en bred kulturpedagogik som bedrivs i utställningar och kulturhistoriska miljöer. Det pedagogiska arbetet är en bärande del i museets verksamhet och har så varit sedan starten i slutet av 1800-talet. Arbetssätten med att möta publiken har förändrats över tid och utveckling av pedagogiska angreppssätt är viktigt för att vi skall vara angelägna för våra besökare. Inte minst är arbetet med skolans elever och lärare en betydelsefull del av uppdraget. Lärande om historia sker utifrån olika perspektiv och frågor som rör samhället i stort som exempelvis genus, demokrati, normkritiskt tänkande och så vidare. Kulturpedagogiken kan underlätta tillgängliggörandet av historia. Hur kunskap om det förflutna kan omvandlas till lärande är komplext.

Figur 7. Dramapedagogik är ett exempel på pedagogisk metod.

Kulturen har stora möjligheter att vara en plats där lärandet kan utvecklas med våra samlingar, utställningar och kulturhistoriska miljöer som en plattform och studiemiljö. I interaktion mellan människa och kulturarv kan kunskap nås om kulturarvet via olika sinnen. Det finns möjlighet att arbeta med flera aspekter av kulturarvet och att arbeta med grupper där behoven varierar. Vilka problem och möjligheter som finns i skilda sätt att närma sig historia och vad det har för effekter på lärandet är något som önskas utforskas. I detta arbete kan Kulturen bidra till praktiska metodutveckling i dialog med verksamhetens pedagoger. I samarbete med institutioner som bedriver forskning inom pedagogik och historiedidaktik, men även andra ämnesinriktningar kan forsknings- och utvecklingsprojekt med inriktning mot pedagogik bedrivas på Kulturen.

Efterord

Kulturen vill säkra en fortsatt hög kvalitet på kunskapsuppbyggnad och museiverksamhet. I organisationen finns idag personal med forskarutbildning inom flera kunskapsområden. Kulturen vill därför bedriva forskning inom sina kunskapsområden, delta i forskningsprojekt och arbeta på ett sätt där resultaten implementeras i Kulturens verksamhet. Genom samarbeten med andra forskningsinstitutioner kan kompetenser som kompletterar de kunskaper som finns på Kulturen, eller som bidrar med nya perspektiv, tillföras och berika verksamheten. För att förverkliga målen för forskningsprogrammet har Kulturen formulerat en intern handlingsplan. I den utreds de förutsättningar, resurser och organisation vilken krävs för att bedriva forskning på Kulturen.